

AVSKJED MED HENRIK DAHL

Husker du ennu den første tiden
da krigen var slutt og vi samledes her.
Husker du ennu den værste striden
om brakke og køye og mat og om klær.

Husker du særlig den første høsten
da mørket og mismotet senket sig ned?
Humøret var borte, og eneste trøsten
var 10 kroner røyk som en hygget sig med.

Da snek vi oss bleke, forhutlet om hjørnet
redde og skyldbetyngt halvveis forskremt,
og annen hver mann så ut til å tørne
ja, slik ble det i alle fall fremstilt på prent!

Da var det en regntung høstkveld det hendte
det som gav starten til liv og humør.
Inn på brakka kom to mann vi kjente
listet sig inn bak en hemlighetsfull dør.

Der stemtes en fele, en harket og hostet
og snart ble der lyd som i Aulaens sal.
Snart utover brakka en sjømannsvals kostet.
Hvem er det som synger, jovisst, Henrik Dahl.

Den ene konserten blev snart fulgt av flere
og brakke på brakke blev hjemsøkt i tur.
Det er kjent sak det at my' vil ha mere,
snart undte knapt Henrik sig middagslur!

Eksemplet det smittet, og snart bev det mange
som gikk rundt og muntret med sang og med spill.
Slik lyktes det da å korte de lange
kvelder som vint'ren raskt stundet til.

Så rykket de plutselig inn i kapellet
med månedlig' konserter, orkester og kor.
Da lysnet de opp også de ifra celle
Jeg satt der jo selv, det hjalp mer enn no'n tror.

Jo, det støttet å få inn litt sang og musikk
selv den eldste han lot seg forynge,
men det var som et eller annet slo klikk
hvis ikke han Henrik sku' synge.

Begredelig grinet med hengende kjaker
kan nok han Henrik til daglig se ut,
men straks han får teften av toner og saker
så lysner han opp og humrer til slutt.

Og når han har gått her og sonet og trallet
sin tre og et halvt års tvangssyngingstid.
Han ble tro mot sitt yrke og fulgte kallet,
han gav av sin kunst og bad ikke om grid.

Slik er han naturlig glidd inn i vår midte
som ledd i vårt opphold og del av oss selv,
populær som ingen - utrolig å vite
at veiene våre skal skilles i kveld.

«Lytt nu du ludende sanger
tonene strømme tilbake».
Hele belegget forlanger
å takke dig nå du skal drage.

Takk for de smil som du gav oss
takk for humør som du skapte,
takk for de ord som du sa oss
midt i det håpløse, tapte.

Takk for besøk på hver brakke
takk for «Tordyvel og Flue»
takk for din ubøyde nakke
til tross for din astma og snue.

Takk for din «gamle magister»
for Bellman og for Annavanda,
takk for ditt hele register
fra tonekunstens veranda.

En ting er helt på det rene
du skulde ha vært professor.
I hvad? I mentalhygiene!
for der har du ingen contestor.

Vår takk er kun ringe, magister,
men dypfølt og varm og opriktig, -
tatt fra vårt livsmots tornister
som du så utret'lig har øst i.

Så reiser du fra oss omsider,
på mandag i hjemmet du kneiser,
og vi går mot mørkere tider.
Det blir tomt, Henrik Dahl, når du reiser.